

[Birthe Wetlesen.]

der mangler plejehjem, optager de gamle megen hospitalsplads, både på de almindelige hospitaler og på statshospitalerne, som det bl. a. blev fremhævet af mit partis ordfører under åbningsdebatten. Med den sengepladsmangel, der er på mange hospitaler, er det en uholdbar situation; det er også en kostbar situation. En sengeplads på et hospital koster ca. det dobbelte af, hvad en sengeplads koster på et plejehjem, så vi kan kun glæde os over den højtærede socialministers optimistiske udtalelser i fremsættelsen om, at det vil blive muligt at få byggetilladelse til en del plejehjem i det kommende år. Det er afgjort en foranstaltning, der vil få stor betydning for vort sundhedsvæsen og for vor offentlige forsorg.

Hvad angår forsorgen for yngre invalidepensionister, hilser mit parti med glæde enhver ændring, som kan medvirke til at forbedre disse menneskers kår.

I lovforslagets § 9 gives der kommunerne forskellige muligheder for at yde særlig hjælp til invalider enten i form af hjemmehjælp eller i form af huslejetilskud m. v. Var det ikke mere rimeligt at forhøje invalidepensionen?

Hvad angår de yngre invaliders andre problemer, som er meget forskellige fra de ældres, kunne jeg tænke mig at spørge den højtærede socialminister om, hvorvidt revalideringsarbejdet rundt om i landet nu er kommet i en god gænge. Vi ved jo alle, at der har været store vanskeligheder, ikke mindst i København-Frederiksberg.

I § 3 i lovforslaget foreslås det, at socialministeren ikke bare som nu skal have byggeplaner vedrørende alderdoms- og plejehjem forelagt, men også skal godkende dem. Vi i mit parti er altid betænkelige ved at lægge for megen magt hos en minister, når vi som i dette tilfælde mener, at den hører hjemme i kommunerne, som skal bygge alderdomshjemmene eller plejehjemmene; denne myndighed har amtskommunerne hidtil haft, og vi ser ingen grund til at for-

andre dette forhold. Bestemmelsen vil reducere det kommunale selvstyre og betyde en centralisering, hvor vi tværtimod ønsker en decentralisering.

Så er der spørgsmålet om tilsynet med de private hjem. Ifølge lovforslagets § 4 vil de hjem, der har indgået en overenskomst med kommunen, få et udvidet regelmæssigt tilsyn. Jeg kan forstå af betænkningen, at der måske er behov for et noget udvidet tilsyn fra kommunernes side — men nu ikke for mange spidsfindige bestemmelser og for megen indblanding i de private plejehjems arbejde! Det skulle nemlig gå sådan, at de private plejehjem, hvoraf mange har rige traditioner, helt opgiver arbejdet. Vi forudsætter som en selvfølge, at der ikke bliver tale om en forskelsbehandling, hvad angår offentlige og private hjem.

Med hensyn til § 12, der drejer sig om betaling på hjemmene, har jeg et enkelt spørgsmål til den højtærede minister. Mener ministeren, at han hermed har tilgodeset forsorgen for de ældre medborgere, som har opsparet lidt midler til deres alderdom, måske som husejere har en formue? Vil de få lige så gode muligheder for at blive hjulpet og ikke blive afvist eller komme bagest i køen, når pladserne på plejehjemmene skal fordeles, under henvisning til at de med deres egne midler selv kan klare sig? Det kan de nemlig i mange tilfælde ikke. § 12 er i hvert fald udtryk for en forskelsbehandling over for de befolkningsgrupper, som har foretaget en opsparing bl. a. til sikring af deres alderdom, og grupper, som ingen opsparing har foretaget; derfor er vi ikke tilhængere af den udformning, paragraffen har fået.

Vedrørende de to andre lovforslag, der er til behandling, har jeg ingen bemærkninger at gøre. For alle tre lovforslag gælder det, at vi er velvilligt indstillet, dog med de betænkeligheder, jeg her har givet udtryk for. Vor velvilje ville jo absolut blive større, hvis den højtærede socialminister tog hensyn til vore betænkeligheder.